

Jeg giver Ordet til den højtærede Justitsminister, for at han straks kan fremføre disse Lovforslag.

Justitsministeren (M. L. Mann):

Det første af disse Lovforslag er et Forslag til Lov om Forældelse af Fordringer. Dette Lovforslag er oprindelig foranlediget ved en Resolution, som i sin Tid blev vedtaget paa et saakaldt almindeligt Handelsmøde i Kjøbenhavn, der blev afholdt samtidig med den store Udstilling i Aaret 1888. Denne Resolution blev det følgende Aar forelagt Ministeriet af Forretningsudvalget for Samvirken mellem Repræsentanter for den danske Handelsstand og gik nærmest ud paa, at man kunde ønske foretaget en Forandring i Lovgivningen, hvorefter en betydelig kortere Forældelsesfrist end den nu gældende blev indført for Regningskrav i Handelsforhold. Dette Spørgsmaal om Forældelse af Forbringingsrettigheder er imidlertid et Forhold, som gentagne Gange har været Genstand for Overvejelse i forskellige Retninger, og Regeringen fandt det derfor rigtigst at tage Spørgsmaalet i sin Helhed under Overvejelse, ikke blot med Hensyn til Regningskrav i Handelsforhold, men i det hele taget i alle Forhold. I Resolutionen var der allerede peget paa Uensligheden af at komme til ensartede Regler i de tre nordiske Lande, altsaa saaledes, at det, man tilføjede, skulde medføre, at lignende eller i alt Fald omtrent lignende Regler som de, der kom til at gælde her i Danmark, kunde blive indførte i de andre Lande. Som Følge deraf satte Justitsministeriet sig i Forbindelse med den svenske og norske Regering for at erfare, om de vare villige til at deltage i en Forhandling og Raadslagning, sigtende til at tilvejebringe en ensartet Lovgivning paa dette Omraade i de tre Lande. Fra svensk Side var man utilbøjelig dertil, fordi den svenske Lovgivning om disse Rettigheders Forældelse er forskellig fra den danske og norske og ikke fuldt lider af de samme Ulemper som disse. Man fandt derfor ikke, at man i Sverige havde nogen egentlig Trang til at reformere paa dette Omraade. I Norge derimod, hvor Forholdet er ligesom her, og hvor den samme Lovbestemmelse er gældende, var man meget tilbøjelig til at træde i Forhandling med den danske Regering om dette Emne, og Sagen har derfor ogsaa været gjort til Genstand for Forhandling mellem Kommissioner og delegerede fra Regeringerne, og Resultatet af disse Forhandlinger er ogsaa blevet, at om man end ikke har kunnet enes om en ensartet Redaktion, hvad der paa Grund af Lovgivningens For-

skellighed i andre Retninger var vanskelig, saa er man dog i alt Fald bleven saa vidt enig, at hvis et Lovforslag som det foreliggende maatte blive vedtaget, vil der blive ensartede Regler paa alle de Punkter, som i praktisk Henseende have en fremtrædende Betydning.

Lovforslaget er, som de Herrer ville se, forsynet med meget vidtgaaende Motiver, som forklare de enkelte Bestemmelser i det, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa, men kun gøre følgende Bemærkninger. Det, som i den nu gældende Lovgivning maa anses for at være uheldigt i denne Materie, er for det første Forældelsesetidens overordentlig store Længde, nemlig 20 Aar, en Forældelsestid, som jo er meget for lang til en Mængde af de i det daglige Liv forekommende Fordringer, der efter deres Natur ere bestemte til at afvikles langt hurtigere. Det var jo ogsaa det Hensyn, som i sin Tid bevirkede, at det omtalte Handelsmøde ønskede Spørgsmaalet optaget til Undersøgelse, navnlig Hensynet til at komme til en kortere Præskriptionsfrist, Forældelsesfrist, med Hensyn til en hel Del Fordringer, som nærmest falde ind under Begrebet Regningskrav og deslige. Den anden Mangel ved den bestaaende Lovgivning er den, at denne 20aarige Forældelsestid regnes fra Forbringens Stiftelse, hvilket jo er en i og for sig lidet rationel Beregning, fordi jo naturligt bør regnes fra Fordringens Forsaldstid eller i alt Fald fra den Tid, da Fordringen kunde kræves betalt, idet jo nemlig ingen har nogen Opfordring til at sætte sig i Bevægelse for at gøre Fordringen gældende paa en eller anden Maade, førend denne Tid er udløben. Det er altsaa den anden Retning, hvori der trængtes til en Forandring. Dette Lovforslag gaar nu nærmest den Vej, at det med Hensyn til Tiden gør 10 Aar til den almindelige Regel. Men derfra undtages dels et Par enkelte Arter af Fordringer, hvor den 20-aarige Forældelsestid bibeholdes, og dels en Mængde Fordringer, hvor der indføres en endnu kortere Forældelsestid, nemlig 3 Aar, og det er navnlig de Fordringer, som det maa antages, at Handelsmødet bl. a. sigtede til. Der er imidlertid foruden disse Fordringer ogsaa adskillige andre, som bør medtages, naar man overhovedet vil stride til kortere Forældelsesfristens Indførelse. Den anden Forandring i Lovforslaget er som sagt den, at Forældelsestiden foreslaas regnet ikke fra Fordringens Stiftelse, men fra den Tid, da Fordringen kunde kræves betalt. Dernæst er der ogsaa en anden ikke uvigtig Forandring med Hensyn til Maaden, hvorpaa